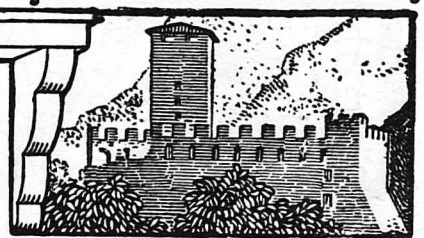

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Γκουνσόφσκι αγαπούσε πολύ τη ζωή του. Άρχισε λοιπόν να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα κατόρθωνε να ξεφύγει και να βγεί μές απ' αυτή την τρύπα.

Σιγά-σιγά τώρα διέκρινε τα πρόσωπα γύρω του, τα οποία αναγνώριζε ένα-ένα. Και τότε ένας απερίγραπτος τρόμος τον κυριεύσε... Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, των οποίων ήταν ο κύριος κινούμενος, αποτελούσαν την «Επιτροπή του Θανάτου», η οποία τον κινούσε ο ίδιος στα πιο απόκοσμα έγγραφα του...

Ήξερε πως ο 'Αλέξης κι' οι Γκουνσόφσκι του είχαν άρρωστη να σκοτώσουν τον Τσάρο, μα δεν είχαν καμιά ιδέα και τον δρόμο του θανάτου — κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο...

Η σκέψις αυτή έκανε τον άρχοντα της Μυστικής Αστυνομίας να ελλίψη...

XIII

H «ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Έξαφνα ο 'Αλέξης του παρουσίασε τον κατάλογο των ονομάτων όλων όσων βρισκότουσαν εκεί μέσα, ο οποίος ήταν γραμμένος με τὸ χέρι του.

Ο Γκουνσόφσκι ένοιωσε άμεσως κάτι να λυώνει μέσα του. Μα κατόρθωσε να κρύψει την ταραχή του και είπε με κάποια ειρωνία:

— Έ, αυτό φανερώνει πως είμαι καλά πληροφορημένος!... Καθένας στη δουλειά του... Άν δεν έκανα καλά τη δική μου, δεν θα μπορούσα ποτέ να σάς προσφέρω καμιά ύπηρεσία...

— Για ποιόν προοριζόταν ο κατάλογος αυτός; ρώτησε ο 'Αλέξης, διακόπτοντάς τον.

— Για μένα, απάντησε ο Γκουνσόφσκι.

— Βλέπετε όμως τώρα πόσο επικίνδυνο είναι να έχω κανείς ένα τέτοιο έγγραφο, είπε ψυχρά ο 'Αλέξης. Εύτυχώς πού έπεσε στα χέρια μας... Μπορούσε όμως να πέσει και σ' άλλα χέρια.

— Νόμιζα πως ήταν κρυμμένο καλά... είπε ο Γκουνσόφσκι.

— Στο Βερολίνο! Έ; φώναξε η 'Ελένη.

Ο Γκουνσόφσκι έγινε άμεσως πελιδνός και τραύλισε:

— Τι θέλετε να πείτε; Γιατί στο Βερολίνο;

— Ναι, ρώτησαν κι' οι άλλοι, γιατί στο Βερολίνο;

— Γιατί αυτός ο κατάλογος, απάντησε η 'Ελένη, εστάλη με τις φροντίδες του Γκουνσόφσκι στο Βερολίνο. Εύτυχώς, χάρις στις δικές μου φροντίδες, ξαναγύρισε εδώ...

Ο Γκουνσόφσκι καταλάβαινε πολύ άργά, αλλοίμονο, ότι είχε να κάνει με την 'Ελένη. Έκείνη του είχε στήσει αυτή την παγίδα... Απέφυγε λοιπόν να την κυτάξει και ρώτησε απ' ευθείας τον 'Αλέξη:

— Σας ρωτάω τι σχέση έχει το Βερολίνο σ' αυτή την ιστορία;

— Κι' εμείς αυτό ρωτάμε, είπε και ο Καμέντσα.

Και, υψώνοντας τους ώμους του, έταόσθησε:

— Ο Κάιζερ έχει άλλες δουλειές και δεν τον νοιάζει για μās. Όλ' αυτά είναι γυναικείες ιστορίες...

Συγχρόνως, κάποιος άλλος από πίσω, είπε:

— Ο Γκουνσόφσκι είναι έχθρος

ή φίλος μας; Πρέπει να το μάθουμε.

— Πότε το ένα και πότε το άλλο, απάντησε κινικά ο άρχηγός της Μυστικής Αστυνομίας του Τσάρου... Μα νομίζω ότι σάς έχω προσφέρει άρκετές ύπηρεσίες κι' ότι δεν πρέπει να είστε παραπονεμένοι μαζί μου... Γι' αυτό μάλιστα δεν καταλαβαίνω τη σημερινή σας συμπεριφορά...

Τότε η 'Ελένη τον διέκοψε και είπε:

— Ζητάω δυό λεπτά, δυό λεπτά σιωπής για να πω σ' αυτόν τον άνθρωπο μερικά πράγματα που τ' άγνοει, όπως τ' άγνοείτε και σεις, κύριοι... Ο Γκουνσόφσκι ισχυρίζεται πως είναι τότε φίλος μας και τότε έχθρός μας κι' ότι βρίσκεται στην ανάγκη να μās προσδώη για να μās εξυπηρετήη... Την ίδια όμως γλώσσα χρησιμοποιεί για να δικαιολογείται και στους έχθρους μας, τους «Έκατό Μαύρους» (*), όταν οι κύριοι αυτοί του ζητούν λογαριασμούς. Μα εγώ ξέρω ότι μās κοροιδεύει κι' εμās κι' αυτούς κι' ότι ενεργεί για λογαριασμό κάποιου τρίτου, ο οποίος βρίσκεται στο Βερολίνο... Πάνω απ' όλα, ο Γκουνσόφσκι είναι ένας μυστικός πράκτωρ του Κάιζερ και μόνο ο Κάιζερ βγαίνει κερδισμένος απ' τις προσοχές του. Ο κατάλογος αυτός των μελών της «Επιτροπής του Θανάτου» προοριζόταν για τον Κάιζερ.

— Και τί του χρειαζόταν του Κάιζερ; ρώτησε ο Γκουνσόφσκι, μη μπορώντας να συγκρατήσει την ταραχή του.

— Αυτό θα μās το πητε σεις, απάντησε με την ίδια γαλήνη η 'Ελένη, εσείς ο οποίος συμβουλευάτε τον Κάιζερ να τον στείλη στὸν Τσάρο... μαζί με όλ' αυτά τα χαρτιά...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η 'Ελένη άδειασε τον χαρτοφύλακα της επάνω στο τραπέζι, μπρός στο οποίο καθόντουσαν ο 'Αλέξης και ο Καμέντσα.

Ο Ο Ο Ο ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ Ο Ο Ο Ο

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

(Έργο του Ρόντμπαρ).

«Όλοι πλησίασαν κι' έσκυφαν πάνω απ' αυτά τα έγγραφα, τα οποία η 'Ελένη άρχισε να δείχνη ένα-ένα στὸν Γκουνσόφσκι, ρωτώντας τον συγχρόνως:

— Τὸ αναγνωρίζεις αυτό;... Κι' αυτό;... Όλα όσα είχες κατορθώσει να μάθης για την επαναστατική όργάνωση των Ρώσων, τα άνακτώναν στο Βερολίνο για ν' αποτελέσουν ένα όπλο στα χέρια του Κάιζερ, ένα όπλο εκβιασμού κατά του Τσάρου, για να πετύχη η Γερμανία χωριστή ειρήνη με τη Ρωσία... Άπλούστατα, ο Κάιζερ θα παράγγελνε στὸν Τσάρο: «Νικολούσκα, η επανάσταση είναι έτοιμη να ξεσπάσει στη χώρα σου!... Οι έχθροί σου έχουν αποφασίσει να σε δολοφονήσουν... Κλείσε ειρήνη μαζί μου... Έγώ είμαι ο μοναδικός φίλος σου, εγώ πού σου παραδίδω τα κεφάλια των συνομητῶν της «Επιτροπής του Θανάτου», πού έχουν αποφασίσει τὸν θάνατό σου!...». Διαβάστε, κύριοι, διαβάστε...

Ο Γκουνσόφσκι, εκμηδενισμένος πειά, κούταζε με βλέμμα βλοσυρό τους συνομητῶτες, οι όποιοι διάβαζαν τα έγγραφα, βγάζοντας κραυγές μανίας και άγριες απειλές.

— Ποιός μπορεί να μās πρόδωσε;... Ποιός μās πρόδωσε; επαναλάμβανε ο φωναγματάραχος Άρταμιν. Πρέπει ο Γκουνσόφσκι να μās το πη... Ποιός τού είπε τα όνομάτα μας;...

— Έξετάστε τὸν κατάλογο! είπε η 'Ελένη με την ίδια γαλήνη

(*) Άντεπαναστατική όργάνωση.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Του GULIELMO DAMIANI)

"Ω μάτια έσεις, παρηγορη λαμπάδα, που την έλπίδα μέσα μου ξυπνάτε, σαν νάχετε χορηγημένη θεία λαμπράδα από χαρά γεμάτη σαν ζυττάτε.

"Ω χάρδια μου άπαιλά, χορηγή θμορφάδα, που άμέτρητες πληγές σ' έμέ γεννάτε, έσεις, έσεις κάτωα κρυφή γλυκάδα στις όργισμένες μέρες μου σκορπάτε.

Κι' όταν έσας λαβαίνω για καθέρητη, τά φτωχά τά δικά μου κατεβάω, καί υποστά τό μυστήριό σας τραμάω.

"Έτσι μικρού παιδιού τό χέρι πέφτει άνόφελο ίσημένο, δίχως έγνοια για ν' άνοιξη καί θύρα σιδερένια.

ΘΥΜΗΣΟΥ

(Του ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Θυμήσου, σαν άνοιξει ή αύγή στον ήλιο έμπρός τό μαγικά της κάλλη κι' ή νύχτα σαν προβαίνει σκεφατική στού άπειρου την όλόφωτην άρχαλή; όταν στις τέφρες τή φωνή σφραγιά τό στήθος σου κι' ό πόνος τό φλογίζει, άνοισε καί φωνή από μαζωιά σ' έσε νά ψηθυσιζή :

Θυμήσου.

Θυμήσου, σαν τό μαύρο ριζικό για πάντα θα μάς έχη ξεχωρίσει κι' ό χρόνος καί τό δάκρυ τό παρό την κάθε έλπίδα θάξη ξεφυλίσει τον χορισμό τήν ύστερή στιγμή καί την άγάπη σκένοψή τή θλιμμένη. "Όσο ή καρδιά θα πάλλη, θα πονή, θα λή άπελπισμένη :

Θυμήσου.

Θυμήσου, όταν στον τάφο έχει βαθιά θ' άναπαιτή για πάντοτ' ή καρδιά μου, άν κάποιον ένα λουλουδι έκει σμαί τά μύρα τον σκορπάσει όλόγυρο μου, δέν θα μέ δης ποτέ, άλλ' ή ψυχή σαν άδεραφή πιστή θα ρθή σ' έσένα μέσ' στη βαθιά τή νύχτα νά σου ειπή παρη κι' άπελπισμένη :

Θυμήσου.

SUSPIRIA

(Του ARY—RENE D' YVERMONT)

"Υστερ' από τό γέλιο που άνθει, τό δάκρυ άπλώνει την ύγρη σμαί του, κι' άν' τή χαρά που την καρδιά άναζει μαύρος ό πόμος δείχνει τή θωριά του.

"Ω ποιητή, πάρε τή λύρα πάλι κι' άς εν' ύγρη από τά δάκρυά σου, τό γέλιο μέσ' στό χεΐλη σου άς προβάλλει όταν στενάξει καί βογγά ή καρδιά σου.

Πάρε τή λύρα κι' άς βογγά ή ψυχή μας, μονάχ' αυτή τοūs πόνομας μου γλυκαίνει, τίποτε μη ζητησεις στον ζωή μας, γείνει ή χαρά καί τ' όνειρο μάς μένει.

"Αν τό κίημα βογγά κι' άν κάθε αύγή κρύβεται μέσ' στην άβυσσο του χρόνου, ψάλλει του βάρδου ή άνήσιχη ψυχή τό τραγοδι του πένθυμο του πόνομα.

Μεταφράσεις ΕΛ. ΛΑΜΑΡΗ

για φωνή. Αυτός θα σας το πη...

Αμέσως όλοι έσκαψαν πάνω άπ' τον κατάλογο καί έξαφνα κάποιος φώναξε:

— Μά ό Ντούμιν δέν συμπεριλαμβάνεται σ' αυτόν!

Αμέσως ό Ντούμιν έγινε τρομερά γλωμός καί τραύλισε:

— Ναι... ναι... δέν είνε χορημένο τ' όνομά μου... Μά δέν πιστεύω νά φαντασθήτε ότι... εγώ... εγώ... Μά καί τής γυναίκας αυτής τό όνομα δέν ύπάρχει... Αυτή σας πρόδωσε!... Αυτή σας πρόδωσε!...

Τά λόγια πνιγόντουσαν μέσα στού λαϊμό του... Δέν ήξερε πια τί έλεγε... Κατηγορούσε σαστιαμένα, ήλιθια τήν 'Ελένη...

Μά έξαφνα συνέβη κάτι τρομερό.

"Όλοι μαζί οι συνομιώτες τον άρταξαν μέσα στα έκδορητικά χέρια τους καί τον πέταξαν σε μία γωνία καταγής. Τότε ό 'Αρταμάν, ό όποιός με τό ένα του χέρι τον κρατούσε άπ' τά μαΐλιά, τραθήξε με τ' άλλο τό περιστροφικό του...

Τά μάτια του Ντούμιν στριφογύριζαν από έναν άπερίοριστο τρόμο... 'Η φρίκη καί ή άγανάπη ζωογραφίζονταν τώρα στο πρόσωπό του που από όλίγον άκόμη ήταν τόσο προκλητικό...

Ό 'Αρταμάν προρόβήσε κι' ή σφαίρα του σύντριψε τό κρανίο του προρόβη. Αμέσως ό Καμμένα πήρε ένα χαλί καί σκέπασε μ' αυτό τό πτώμα.

Τότε ή 'Ελένη ειπε:

— Έσεις κανονιστήκατε μ' αυτόν... Τώρα θέλω κι' εγώ τον δικό μου... Αυτός είνε δικός μου...

Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, άκοιμήθηκε τό μικρό χέρι της στον πελάφιο όμο του Γκουνσόφοκι, ό όποιός άνεδοκατέβαινε σπασμοδικά. Έκεινος άνατήρησε καί τραύλισε:

— Ακούστε με... Ακούστε με... Έχω πολλά πράγματα νά σας πω... Πρέπει νά μ' άκούσετε... Έν πρώτους, εγώ δέν είμαι προρόβη, γιατί δέν είμαι από τους δικούς σας...

"Αν κάποιος έχει τό δικαίωμα νά με σκοτώσει, αυτός δέν είνε κανένας από σας... Έγώ, όταν σας καταδικάζω, κάνω τή δουλειά μου... Έπειτα σας έχω προσφέρει ύπηρεσίες, δέν μπορέτε νά τό άρνηθήτε... Μπορώ ακόμα νά σας προσφέρω κι' άλλες... ποιά πιο μεγάλες, τεράστιες...

Μαζί μου ή 'Οζράνας βρίσκεται στη διαθεσί σας... Σας τό ροζίζομα... Ζητήστε μου ό,τι θέλετε... ό,τι θέλετε... Όμοιολόγος πώς έπεδίωξα τή χορηστή ειρήνη Γερμανίας καί Ρωσίας καί πώς ερώγαστρα γι' αυτό...

Αυτό όμως σε τί σας ενδιαφέρει;... Δέν είνε αυτό λόγος για νά σκοτώσετε έναν άνθρωπο... Άπεναντίας... Α... είνε θυμωμένα μαζί μου γι' αυτό τον κατάλογο; Μά δέν έκανα τίποτε άλλο παρά νά χαρώ σ' ένα χαρή έκεινο που ξέρει όλος ό κόσμος...

"Όλοι ξέφρον ότι συνομιώτετε... Έπειτα, δέν έγγραφα καί τίποτε σπουδαίο... Τά σχέδιά σας τά άγνώω... Έπειτα, κι' άν ό κατάλογος έχρηόταν στα χέρια του Τσάρου, εγώ ό ίδιος πάμι δέν θα άφωνα νά σας συλλάβουν...

Ό τό έκανα αυτό, όπωσ τό έκανα κι' άλλες φορές... Έξρετε άλλωστε τό σύστημά μου... Μήπως δέν σε προσειδοποίησα εσένα, Καμμένα, όταν από δύο έτών ό 'Υπουργός τής 'Αστουμίας με διάταξε νά σε συλλάβω;... Δέν πρέπει νά με σκοτώσετε... Δέν πρέπει νά με σκοτώσετε...

Τότε ό Καμμένα ειπε:

— Πράγματι, από δύο έτών μου έσωσε τή ζωή... Αυτός ό άνθρωπος, ειπει' άπ' ώ' αυτά, θα μπορούσε νά μάς φανή χορημος, άν μάς έδινε έγγυσησει.

Ό Γκουνσόφοκι άρπάχησε άπ' αυτά τά λόγια καί φώναξε:

— Έγγυησεις;... Μπορώ νά σας δώσω μεγάλες έγυησεις... Μπορώ νά σας δώσω ό,τι έχω πιά άγαπητό στον κόσμο... 'Η 'Ελένη τον δέκοψε δίνοντας μία τρομερή γροθιά επάνω στο τραπέζι...

— Δέν θα έβιάλλετε επί τέλους σιωπή σ' αυτό τό σύχμα; φώναξε στους συντρόφους της. Πώς τον άφίνετε καί μιλάει έτσι; Ακούστε με... Για νά κλέψω αυτά τά χαρητά, τά όποια σας έφερα, άναγκάστηκα νά φανώ άξιεραστή σ' έναν πρίγκηπα, τον όποιο μωό, καί ν' άπατήσω τον πρίγκηπα αυτόν μ' έναν άλλο πρίγκηπα, τον όποιο συχαίνωμα...

— Πώς! φώναξε ό συνταγματάρχης 'Αρταμάν. 'Υπάχουν κι' άλλοι άνθρωποι που ξέφρον τά όνόματά μας;

— Ναι, άπάντησε ή 'Ελένη, ύπάχουν κι' άλλοι δύο : ό πρίγκηπος Κιρκάφ κι' ό κόμης Σομπέργγ.

— Τότε είμαστε χαμένοι! φώναξαν όλοι.

— Όχι!... Δέν θα μιλήσουν πριν λάβουν σχετιζές διαταγές άπ' τή Βερολίνο με τή διπλωματική βαλίτσα του προσβεητού τής Σουηδίας... όπωσ έπίστευε κι' ό κήριος από θά...

Κι' έδειξε τον Γκουνσόφοκι.

— Μά σε δέκα μέρες θα μάθουν την αλήθεια καί θα μιλήσουν! παρατήρησε ό 'Αλέξης.

— Δέν έχει σημασία, ειπε ή 'Ελένη. Μά σε δέκα μέρες μπορούμε νά τους κάνουμε νά σωπάσουν. Αυτό είνε ζήτημα ζωής καί θανάτου, όχι μόνο για μάς, πράγμα που δέν θα είχε καμία σημασία, μά για όλα τά σχέδιά μας.

Τότε ό νεαρός Ροίμιν έπρότεινε:

— Ουσιάαατ με έμένα... Δέν με νοιάζει... Θα σκοτώσω τονλάχιστον τον ένα... Ποιός ανάλαμβάνει τον άλλο;

(Ακολουθεί)

